

størstedelens vedkommende fordi arbejdsmarkedet ikke havde plads til dem. De var nedslidte, og vi må stadig konstatere, at når det gælder nedslidning på arbejdsmarkedet, er den offentlige sektor nedslidder nr. ét.

Social- og sundhedssektoren er den sektor, som procentvis producerer flest førtidspensionister, og her må vi altså sige, at det er dér, hvor vi sammen med landets kommuner og amter har det afgørende ansvar. Her har vi stadig noget af den værste nedslidning på arbejdsmarkedet. Det giver heller ikke nogen god karakter, og det er ikke godt, når vi i øvrigt må sige, at det går jo fint med økonomien.

Arbejdsmarkedspolitikken er én lang stribe af stramninger, og hvad sker der så ude på det arbejdsmarked? Ja, vi får næsten daglig meldinger ind om elendige kurser, som mennesker bliver tvunget til at gå på, og om tvangsarbejde, hvor man bliver sat til at lave noget arbejde, der ikke er perspektiv i, og hvor man heller ikke får en almindelig løn og overhovedet er ansat uden rettigheder. Og hvis man protesterer, fordi socialrådgiveren eller arbejdsformidlingen har fundet på et eller andet kuleskørt, og siger: Nej, nu er det nok, jeg vil ikke, jeg kommer ikke i morgen...! så reagerer man prompte i systemerne med at udskrive kæmpemæssige bøder.

Vi har eksempler på, at man i flere uger har frataget en familie på to voksne og to børn enhver form for forsørgelse. Jeg troede ikke, man gjorde det i Danmark. Jeg ved godt, der er vedtaget en lov her i Folketinget, som muliggør det, men jeg synes ikke, det hører til i noget, der vil kalde sig et velfærdssamfund.

Der er alt for mange eksempler på, at her i det rige Danmark, hvor mange har det ganske glimrende, må andre altså se, at det ikke er dem, goderne kommer til, og de må stærkt notere sig en meget umenneskelig behandling. Det gælder jo også mange af de flygtninge, der kommer til landet, og som flygtninge i forvejen er ude i en dyb krise og har det meget elendigt. Her kommer vi alligevel og siger: Jamen, du er jo lige kommet, så du kan godt leve for mindre, end danskerne har at leve for.

Jeg vil godt sige her, at et hovedtema for os i finanslovforhandlingerne bliver at få fjernet de eksempler på det, jeg kalder umenneskelig behandling af dem, der er her og bor i vores land, og også af dem, som vi burde hjælpe i den tredje verden. Vi vil have fjernet den diskriminerende såkaldte integrationsydelse – som om folk blev bedre integreret i samfundet, bare for-

di man giver dem lidt færre penge, end andre får!

Vi ønsker mere menneskelighed over for flygtningene, over for de arbejdsløse, over for bistandsmodtagerne. Vi ønsker en indsats, der stopper den skrækkelige tendens, der er i kommunerne i øjeblikket til enten ikke at bygge boliger, som fattige mennesker kan bo i, eller nedlægge boliger, som fattige mennesker har råd til at bebo. Man slås simpelt hen mellem kommunerne i øjeblikket om at blive fri for fattigrøvene, og det er jo ikke en måde at behandle dem, der har det ringest, på. Det er nedværdigende, det er dårligt, og det bliver et hovedtema.

En af de bedste og tilmed helt gratis metoder, vi vil pege på, er, at man i stedet for at bruge en masse penge på unyttig, ja nogle gange skadelig aktivering og uddannelse, som er nedværdigende for dem, der gennemfører det, bruger pengene til at skabe nogle flere ordinære job.

Vi har fået et tal, der viser, at man i gennemsnit bruger 51.000 kr. hvert år på hver arbejdsløs i aktivering. Dertil kommer næste år 148.000 kr. i arbejdsløshedsunderstøttelse, og det giver samlet set 200.000 kr., som man betaler til folk – og man holder dem i arbejdsløshed!

Det var meget klogere at få nogle af dem ansat til at hjælpe med at passe børn og til at hjælpe med at passe de ældre, og det er oven i købet områder, hvor der er et meget hårdt arbejdstempo, hvor der er ventelister, og hvor der er brug for at hæve niveauet. Vi ønsker, at man sender menneskene derud, så vi også kan få gang i noget opkvalificering og uddannelse og på den måde hæve disse centrale velfærdsområder, og det er altså uden, at det koster mere, end man i forvejen bruger af penge, men til stor gavn for velfærden, til stor gavn for de arbejdsløse.

Derfor vil jeg også godt med det samme sige, at den aftale, der er lavet med kommunerne og amterne om, at man kan ansætte 4.500 ældre ledige på ordinære vilkår, på sin vis er et gennembrud for den tankegang, som Enhedslisten har stået for, lige så længe vi har været i Folketinget. På den anden side må jeg sige, at det er for fedtet. Altså kommunen får 75.000 kr., hvis den ansætter en ledig på normale vilkår, og det betyder, at landets statsminister har scoret 125.000 kr. Det synes vi ikke om; lad endelig kommunerne få noget mere. Så er der mere balance i økonomien ude i kommunerne, og så er vi også sikre på, at ordningen bliver brugt. Og hvorfor skal vi nøjes med 4.500? Hvorfor ikke et